

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/241/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1217218713
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1217218713.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobkyne: I.. Y. Y., L.. XX.XX.XXXX, A.. C.. D. P. XX, XXX XX J., proti žalovaným: 1 /Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00166073, 2/ Slovenská republika - Verejný ochranca práv, Grösslingova 35, P.O.BOX 1, Bratislava, IČO: 36064041, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 26.10.2018, č.k. 50C/69/2017-224, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žalovanej 1/ a žalovanej 2/ sa proti žalobkyňi priznáva nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím návrh žalobkyne na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a b) C.s.p. zamietol (výrok I), žalobu proti žalovanej 1/ a 2/ zamietol (výrok II), uložil žalobkyňi povinnosť zaplatiť žalovanej 1/ a 2/ náhradu trov konania vo výške 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným rozhodnutím, po právoplatnosti rozsudku.

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie právne zdôvodnil ust. § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, § 4 ods. 2, § 9 ods. 1, § 9 ods. 4, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 a 4, § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), § 162 ods. 1 písm. a), b), § 162 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Vecne súd prvej inštancie rozhodnutie zdôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobkyne nie je dôvodná. Vychádzajúc z toho, že žalobkyňa nesprávneš úradného postupu žalovaných vyvodzovala z toho, že žalované v návrhoch na disciplinárne konanie voči jej osobe odkazovali na nález ÚS SR zo dňa 18.01.2011, ktoré sa na dané obdobie nevzťahoval. Poukázal na to, že i keď žalované v návrhoch spomenuli a aj odkázali na uvedený nález ÚS SR zo dňa 18.01.2011 ktorý potvrdil nečinnosť a prietahy žalobkyne v konaní sp. zn. 18C/377/2004, i keď nečinnosť vytknutá v návrhoch mala byť za obdobie od 21.09.2012 do 05.08.2014, resp. od 09.08.2011 do 10.07.2014, teda za iné obdobie, dal do pozornosti, že ÚS SR už nálezom zo dňa 18.01.2011 sp.zn. č. III. ÚS 332/2010-31 konštatoval porušenie základného práva I. J. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Žalované v návrhoch uvádzali aj iné skutočnosti, pre ktoré podali návrhy na disciplinárne konanie žalobkyne. Vo vzťahu k argumentácii žalobkyne, že konanie sp.zn. 18C/377/2004 bolo právoplatne prerušené a toto uznesenie o prerušení bolo potvrdené aj Krajským súdom v Bratislave, súd prvej inštancie uviedol, že nemá právomoc a príslušnosť skúmať dôvodnosti návrhov žalovaných (a teda dôvodnosti a správnosti postupu žalobkyne v konaniach sp. zn. 18C/377/2004 a 18C/136/2005). Takúto právomoc má iba disciplinárny

senát, ktorý však dôvodnosť žalobkyňou tvrdeného prerušenia konania alebo efektívnosť/neefektívnosť jej postup v konaní/iach neskúmal, nakoľko disciplinárne konanie voči žalobkyňi bolo zastavené, a to z dôvodu vzdania sa funkcie sudcu žalobkyňou. Pričom súhlasil s tvrdením žalobkyne, že bolo jej výlučným právom, po nadobudnutí nároku na starobný dôchodok, kedy sa rozhodne odísť do starobného dôchodku alebo či si funkciu preruší alebo sa funkcie vzdá. Dal do pozornosti, že žalobkyňa ako zákonná sudkyňa sa už dňa 19.07.2014 dozvedela o rozhodnutí ÚS SR ÚS SR sp.zn. II. ÚS 182/2013-9 zo dňa 19.03.2013, v ktorom odôvodnil, že vo veci sp.zn. 18C/377/2004 nejde o zbytočný prieťah a tieto isté dôvody, o ktoré oprel ÚS SR svoje rozhodnutie, trvali vo veci až do 17.10.2014, a že k odpadnutiu prekážky došlo až nálezom ÚS SR PL ÚS 7/2014-9 zo dňa 26.03.2014. Uvedené v plnom rozsahu platí aj na žalobkyňou predložené uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 19.03.2013, II. ÚS 183/2013 - 9 (č. I. 21). Mal tak za to, že žalobkyňa disponujúc týmto uznesením, ktorým ÚS SR sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú odmietol (v odôvodnení sa ÚS SR zaoberal aj obdobím, kedy malo dôjsť k prieťahom, a aj sporným nálezom zo dňa 18.01.2011), mohla na uvedených argumentoch založiť svoju obranu v disciplinárnom konaní. Nakoľko sa však žalobkyňa vzdala funkcie sudcu a k prerokovaniu návrhov žalovaných na disciplinárne konanie žalobkyne nedošlo, absentuje tu splnenie už prvej zákonnej podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a to existencie nesprávneho úradného postupu. Nesplnenie prvej zákonnej podmienky na vznik zodpovednosti za škodu je dôvodom na zamietnutie žaloby v celom rozsahu. Napriek uvedenému však súd prvej inštancie považoval za potrebné vyjadriť sa aj k žalobkyňou uplatňovaným nárokom a uviedol, že nakoľko nie je preukázaná existencia nesprávneho úradného postupu, nie sú naplnené ani ďalšie podmienky zodpovednosti za škodu, a to škoda a príčinná súvislosť medzi škodu a nesprávnym úradným postupom. Mal zároveň za to, že samotný návrh žalovaných na zníženie funkčného platu žalobkyne o 30 %, resp. 50 % na 3 mesiace nemožno ani hodnotiť ako zásah do práv žalobkyne, ktorý by odôvodňoval ňou uplatňovaný nárok. Dal do pozornosti, že žalobkyňa ako dôvod vzdania sa funkcie sudcu uviedla dôvod odchodu do starobného dôchodku, čo bolo v rozpore s jej tvrdením počas konania, ako i so samotnými výsledkami vykonaného dokazovania. Keďže sa žalobkyňa dobrovoľne vzdala svojej funkcie z dôvodu odchodu do dôchodku, súd prvej inštancie posúdil nárok žalobkyne titulom škody, ušlého zisku a nemajetkovej ujmy a taktiež odchodného, posúdil ako nedôvodné. Poukazujúc na to, že žalobkyňa tento zásah ani nepreukázala. Pričom ako nedôvodný a neúčelný posúdil návrh žalobkyne na doplnenia dokazovania o vylúch svedkyne I.. T..

3. Súd prvej inštancie zároveň rozhodol o návrhoch žalobkyne na prerušenie konania podľa ust. § 162 ods. 1 písm. a) a b) C.s.p., o ktorých rozhodoval spolu s rozhodnutím vo veci samej a dospel k záveru, že je ich potrebné zamietnuť. Uviedol, že návrhy na prerušenie konania nemajú opodstatnenie a nepriniesli by žiadne ďalšie zistenia, ktoré by boli schopné prívodiť zmenu skutkového a právneho stavu. Návrhy na prerušenie konania vyhodnotil ako návrhy, ktorý sa nesleduje zákonom (C.s.p.) stanovený cieľ, ale iba ako neefektívnu obštrukciu pre konanie. Súd prvej inštancie mal za to, že podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania voči žalobkyňi nemožno považovať za zásah do nezávislosti súdnictva. V prípade, ak žalobkyňa s návrhmi na začatie disciplinárneho konanie nesúhlasila, mala týmto argumentovať pred disciplinárnym senátom. Nakoľko ustálil, že žaloba žalobkyne nie je dôvodnou, nebolo potrebné prerušovať konanie z dôvodu, že uplatňovaná výška nemajetkovej ujmy sa podľa žalobkyne nemá posudzovať podľa slovenských právnych predpisov.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p., tak že v konaní úspešnej žalovanej 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. S tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

5. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, dôvodiac ust. § 365 ods. 1 písm. a), § 365 ods. 1, písm. b), § 365 ods. 1, písm. d), § 365 ods. 1 písm. e), § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody vo výške odchodného (suma 31 790 eur s prísl.) mala za to, že súd prvej inštancie mal v tejto časti konanie prerušiť konanie, pretože neboli splnené podmienky na vydanie rozsudku v tejto časti, lebo môže ísť o litispendenciu, prekážku začatej veci z dôvodu, že na Okresnom súde Bratislava III, pod č.k. bolo rozhodnuté o zamietnutí odchodného vo výške 31 790 eur s prísl., ktorej výška je aj predmetom tohto konania. Vec nie je právoplatne skončená a môže sa stať, že odvolací súd žalobe vyhovie a v tejto prejednávanej veci súbežne môže odvolací súd prekvalifikovať náhradu škody vo výške odchodného na odchodné ako mzdový nárok, čím by došlo k priznaniu odchodného. Takýto právny názor vyjadril aj

Krajský súd v Bratislave vo veci 6Co/250/2009 (Okresného súdu Bratislava I, sp.zn. 18C136/2005), ktorý prekvalifikoval uplatňovanú náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. na mzdový nárok. Vzhľadom k uvedenému žiadala, aby odvolací súd výrok I rozhodnutia súdu prvej inštancie zmenil, nakoľko neboli splnené procesné podmienky pre jeho zamietnutie a absentuje dôkladné a presvedčivé odôvodnenie. Namietala, že súd prvej inštancie sa nezaoberal ňou tvrdným zásahom iných zložiek štátnej moci (Ministra spravodlivosti SR - ako predstaviteľa výkonnej moci a Verejného ochrancu práv) do nezávislosti predstaviteľa súdnej moci, a tým aj k zásahu do nezávislosti súdnictva. Dala do pozornosti, že na jedinom pojednávaní, ktoré prebehlo bez predbežného prejednávania žaloby, jej bolo odopreté právo vypovedať k uplatňovaným zásahom do základných práv, k zásahu iných zložiek štátu do súdnej moci. Pasívne legitimovaným subjektom v konaní o náhradu škody spôsobenej pri výkone k verejnej moci orgánmi verejnej moci je v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. štát, potom analogicky je štát pasívne legitimovaný aj v konaní o ochranu osobnosti za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobkyne ako fyzickej osoby aj ako predstaviteľky súdnej moci orgánmi verejnej moci pri výkone tejto moci. Rovnako analogicky pri uplatňovaní takéhoto nároku koná za štát Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Povinnosťou súdu bolo posúdiť uplatnený nárok aj podľa ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. (Uznesenie NS SR 6 Cdo 149/2011 z 26.09.2012). Súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na preukázanie ňou tvrdných rozhodujúcich skutočností. Nakoľko súd prvej inštancie vychádza v časti uplatnenej sumy z nesprávneho právneho posúdenia veci žiadala, aby odvolací súd preskúmal zákonnosť rozsudku v tejto časti, a to vo vzťahu k obom žalovaným subjektom. Konanie navrhla prerušiť podľa § 162 ods. 1 písm. a) C.s.p. a podať návrh na ústavný súd z dôvodu, že zásahom iných zložiek štátnej moci (Ministra spravodlivosti SR - ako predstaviteľa výkonnej moci a Verejného ochrancu práv) bolo zasiahnuté do nezávislosti predstaviteľa súdnej moci, jej profesijnej cti, podaním návrhov na disciplinárne konanie, a tým aj zásahom do nezávislosti súdnictva, ohrozením ešte väčšieho zníženia dôveryhodnosti súdnictva, dobrého mena a neoprávneného zásahu do dobrej povesti súdnictva, vo vzťahu k obom účastníkom konania, hoci na prvom pojednávaní (predbežné prejednanie - nebolo) zdôraznila, že sa domáha základných práv a ako vyplýva aj z neúplnej zápisnice súdu z 26.10.2018 uviedla, že nepoukazuje iba na Ministrom spravodlivosti SR a Verejným ochrancom práv nerešpektovanie princípov právneho štátu a ústavných zásad, ale v rozhodnom čase sa priamo, výslovne domáhala základných práv a základných ľudských práv. Súd prvej inštancie sa týmto zásahom vôbec nezaoberal. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I, č.k. 18C 377/2004-480 zo dňa 13.06.2012 odvolací súd opätovne potvrdil, a to uznesením 5Co 338/2012-489 zo dňa 30.07.2012, nakoľko sa stotožnil s postupom súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o prerušení konania a po právoplatnosti uznesenia, ktorým bolo konanie prerušené postúpi návrh Ústavnému súdu na zaujatie stanoviska, nakoľko takýto postup je plne v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky a zaujatie stanoviska ústavného súdu k uvedenej otázke bude mať vplyv na posúdenie a rozhodnutie o otázke, ktorá je predmetom tohto konania. Ako aj predchádzajúce uznesenie Okresného súdu Bratislava I, č.k. 18C 377/2004-448, ktoré odvolací súd taktiež potvrdil, a to uznesením 5Co 457/2011-476 zo dňa 29.02.2012 a stotožnil sa pri rozhodovaní o prerušení konania nakoľko z charakteru súdneho spisu, z obsahu spisu, najmä z pripojeného rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I, 18C 136/2005-357 mal odvolací súd tak, ako aj prvoinštančný súd za to, že v konaní, sp. zn. 18C 136/2005 - 357 má skutočne ÚS SR zaujať stanovisko k otázke, ktorá má vplyv aj na toto prebiehajúce konanie. Vzhľadom na obdobný charakter sporu v uvedenom konaní, považoval odvolací súd postup súdu pri prerušení konania za správny a odvolanie žalobcu za neodôvodnené. Odvolací súd podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Minister spravodlivosti SR a Verejný ochranca práv nerešpektovali Ústavou SR a zákonmi garantovanú nezávislosť rozhodovania predstaviteľa súdnej moci (§ 2 zák. č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich, čl. 12 ods. 1, 4, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1, čl. 144 ods. 1 Ústavy SR) ako aj nerešpektovali uznesenia ÚS SR II. ÚS 183/2013-9 zo dňa 19.03.2013 v predmetnej veci ako rozhodnutie najvyšších súdnych autorít, v danom, rozhodnom období, ktorý odmietol sťažnosť sťažovateľa vo veci Okresného súdu Bratislava I, č.k. 18C/377/2004. Uznesenie ÚS SR č.k. II.ÚS 183/2013-9 zo dňa 19.03.2013 ako zjavne neopodstatnenú a na poslednej strane svojho uznesenia zdôvodnil, že konanie bolo právoplatne prerušené a podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nečinnosť súdu v dôsledku existencie alebo legitímnej prekážky jeho postupu neposudzuje ako zbytočné prietahy v súdnom konaní (mutatis mutandis II.ÚS 3/00. I. ÚS 126/02. III. ÚS 42/02. I. ÚS 65/03). Dala do pozornosti rozhodnutie disciplinárneho senátu Dri NS SR 1 Dso 9/2005. Nezávislosť a nestrannosť súdov sú nevyhnutnými atribútmi súdnej moci a je možné ich považovať za ústavné zásady (Nález Ústavného súdu PL. ÚS 12/05-116). Nerešpektovaním právoplatných rozhodnutí Okresného súdu Bratislava I. č.k. 18C 377/2004-448, ktoré odvolací súd taktiež potvrdil, a to uznesením 5Co 457/2011-476 zo dňa 29.02.2012, č.k. 18C 377/2004-480 zo dňa 13.06.2012, ktoré odvolací súd opätovne potvrdil, a

to uznesením 5Co 338/2012-489 zo dňa 30.07.2012, nakoľko sa stotožnil s postupom súdu prvého stupňa, ako aj nerešpektovaním uznesenia ÚS SR II.ÚS 183/2013-9 zo dňa 19.03.2013 bolo zasiahnuté podaním návrhov na disciplinárne konanie do jej profesijnej cti, z dôvodu ktorého si uplatňuje voči žalovaným nemajetkovú ujmu, ktorú zdôvodňuje pri bode II. výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie. V danom prípade nešlo o chybu, pochybenie ale konanie a rozhodnutie v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) a § 109 ods. 1 písm. b) 2 vety O.s.p.. Výpovede Minister spravodlivosti SR a Verejný ochranca práv, ako iné zložky štátnej moci podaním nedôvodného návrhu zasiahli do nezávislosti predstaviteľa súdnej moci, konaním ktorých teda došlo k zásahu do nezávislosti súdnictva, princípu právneho štátu porušením v zmysle čl. 1 ods. 1, čl. 144 ods. 1, čl. 20 ods. 1 Ústavy SR s poukazom na čl. 7 ods. 2, 5 Ústavy SR v spojení s § 2 ods. 1, 2, 4 zák. č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príseďiacich, § 159 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p., čl. 9 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a jeho Dodatočného protokolu. V prípade, ak by sa odvolací súd stotožnil s postupom súdu prvej inštancie v tejto časti, t. j. zamietnutím návrhu na prerušenie konania, bola s tým stotožnená, pokiaľ by zdôvodnil potrebu vykladať zákon v súlade s Ústavou SR v zmysle § 152 ods. 4 Ústavy SR a Dohovorom a teda by potvrdil rozsudok prvej inštancie v tejto časti ale z iných dôvodov s tým, že v tejto časti by rozhodol v zmysle Nálezov Ústavného súdu SR a Dohovoru a vyslovil, že žalovaný 1/ alebo 2/ alebo 1/ 2/ spoločne a nerozdielne sú žalobkyni povinní zaplatiť nemajetkovú ujmu 50 000 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, ktorej výšku zdôvodnila vyššie. Žiadala, aby odvolací súd zrušil výrok I rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým jej návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) C.s.p. zamietol, a to vo vzťahu k obom žalovaným subjektom, pretože neboli splnené procesné podmienky pre zamietnutie a absentuje dôkladné a presvedčivé odôvodnenie. Zamietnutie nie je v súlade s požiadavkami spravodlivého súdneho procesu, ktorým sa realizuje základné ústavné právo na súdnu ochranu. Rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a preto žiadala, aby odvolací súd preskúmal zákonnosť rozsudku v tejto časti, a tiež aj preskúmal zákonnosť konania v tejto časti, a to vo vzťahu k obom žalovaným subjektom. Zároveň žiadala, aby odvolací súd v tejto časti zamietnutie návrhu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil a rozsudok v tejto časti zrušil, pretože ustanovenie § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. výška nemajetkovej ujmy priznaná len vo výške náhrady poskytovanej osobám poškodeným násilným trestnými činmi podľa osobitného predpisu je v rozpore s Dohovorom, pretože v danom prípade nejde v zmysle Dohovoru o primerané zadosťučinenie.

6. Vo vzťahu k výroku II rozhodnutia súdu prvej inštancie uviedla, že neboli splnené procesné podmienky pre zamietnutie žaloby, čím sa znemožnilo dosiahnutie cieľa súdneho konania, súd prvej inštancie jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (čl. 6 Dohovoru), súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy a rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z časti z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhla odvolaciemu súdu preskúmať zákonnosť rozsudku v tejto časti a tiež aj preskúmať zákonnosť konania v tejto časti, a to vo vzťahu k obom žalovaným subjektom v súvislosti so žalobkyňou tvrdenými zásahmi iných zložiek štátnej moci (Ministra spravodlivosti SR - ako predstaviteľa výkonnej moci a Verejného ochranca práv) do nezávislosti predstaviteľa súdnej moci, jej profesijnej cti, a tým aj k zásahu do nezávislosti súdnictva, znižovaniu úrovne a dobrého mena súdnictva. Neboli splnené procesné podmienky pre zamietnutie žaloby, čím sa znemožnilo dosiahnutie cieľa súdneho konania. Súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (čl. 6 Dohovoru). Žalovanou 2/ namietané prerušenia konania sú v súlade s O.s.p., potvrdené Krajským súdom, ktorými rozhodnutiami bola v zmysle § 156 ods. 3 v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. viazaná. Tvrdila, že nečinnosti, nezrozumiteľnosti pri svojej činnosti v danej veci sa nedopustila, čo potvrdil aj odvolací súd 2 krát vo svojich rozhodnutiach a nakoniec v rozhodnom období aj Ústavný súd SR. Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, v nečinnosti, v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré malo za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia ESLP, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia ÚS SR o ústavnej sťažnosti, ktorým ÚS SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, čo v danom prípade sa nestalo. Práve naopak, za rozhodné obdobie ÚS SR na základe ústavnej sťažnosti v uznesení II. ÚS 183/2013 z 19.03.2013 vyslovil že nedošlo k prietahom a ústavnú sťažnosť z tohto dôvodu odmietol. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov

je kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade s svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti. Žalované nerešpektovali a stále nerešpektujú právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I, a to uznesenie 18C/377/2004-423 zo dňa 04.10.2010 o prerušení konania do rozhodnutia ústavného súdu vo veci OS I, č.k. 18C 136/2005-357 zo dňa 23.08.2010 a považujú právoplatné uznesenie súdu za nepodstatné, a to napriek Uzneseniu ÚS SR č.k. II. ÚS 183/2013-9 zo dňa 19.03.2013, ktorý vyslovil, že v predmetnej veci nejde o priedaň na strane súdu. ÚS SR urobil tak na základe sťažnosti sťažovateľa, žalobcu vo veci vedenej pod č.k. 18C 377/2004 a ústavný súd vyslovil, že v rozhodnom období, za ktoré práve žalovaní tvrdia, hoci už disponovali uznesením ÚS SR, že zákonná sudkyňa spôsobila zbytočný priedaň, a preto podali návrh na disciplinárne konanie. Prítom ÚS SR svoje rozhodnutie, a to uznesenie ÚS SR č.k. II. ÚS 183/2013-9 zo dňa 19.03.2013 náležite zdôvodnil, oprel o konštantnú judikatúru ÚS SR, kedy pri prerušení konania nejde o zbytočný priedaň. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nečinnosť súdu v dôsledku existencie legálnej alebo legitímnej prekážky jeho postupu neposudzuje ako zbytočné priedaň v súdnom konaní (mutatis mutandis II. ÚS 3/00,1. ÚS 126/02, III. 42/02,1.ÚS 65/03). Teda žalované nerešpektovali uznesenie ÚS SR II. ÚS 183/2013-9 zo dňa 19.03.2013 v predmetnej veci, a to ako rozhodnutie najvyšších súdnych autorít, že v danom období, v predmetnej veci nejde o zbytočný priedaň. Konanie o priedaňoch patrí do čl. 6 Dohovoru o základných právach a slobodách. Konanie vo veci 18C 136/2005-357 zo dňa 23.08.2010 bolo prerušené od 23.08.2010 ako súvislý celok do 17.10.2014. Návrh na ústavný súd napadol 18.10.2012 a na základe urgency zákonnej sudkyne okresného súdu zo dňa 06.03.2014 bol ústavným súdom predbežne prerokovaný 26.03.2014, a teda môže ísť o priedaň Ústavného súdu SR od 18.10.2012 do doručenia zákonnej sudkyne t.j. 19.07.2014. Ako vyplýva zo spisu 18C 377/2004 doručením nálezu ÚS SR dňa 19.07.2014 v súlade s O.s.p. konala. Z návrhov na disciplinárne konanie, doručených súdu spolu so žalobou je preukázané, že predmetom návrhu na disciplinárne konanie bolo aj tak obdobie od 21.09.2012 do 05.08.2014 (podané Ministrom spravodlivosti SR) a obdobie od 09.08.2011 do 10.07.2014. Napriek konštantnej judikatúre ústavného súdu, kedy ústavný súd v dôsledku existencie legálnej a legitímnej prekážky jeho postupu neposudzuje nečinnosť súdu ako zbytočné priedaň v súdnom konaní zrazu na neverejnom zasadnutí dňa 26.03.2014 rozhodol opačne. Hoci išlo o posudzovanie toho istého obdobia, v tej istej veci 18C 377/2004, nakoľko vec bola naposledy prerušená už dňa 13.06.2012, o čom rozhodoval senát Ústavného súdu dňa 19.03.2013 pod číslom konania II. ÚS 183/2013. Súd sa vôbec nezaoberal ňou tvrdým zásahom do základných práv, teda aj dobrého mena, neoprávneného zásahu do dobrej povesti súdnictva a základných ľudských práv, do jej profesijnej cti zásahom iných zložiek štátnej moci (Ministra spravodlivosti SR, predstaviteľa výkonnej moci a Verejného ochrancu práv) do nezávislosti predstaviteľa súdnej moci, a tým aj k zásahu do nezávislosti súdnictva v súvislosti s uplatňovanou nemajetkovou ujmou, hoci zdôraznila, že sa domáha základných práv. Súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy založené v spise, ktoré boli potrebné vykonať na zistenie rozhodujúcich skutočností. Rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z časti z nesprávneho právneho posúdenia veci, preto žiadala, aby odvolací súd preskúmal zákonnosť rozsudku v tejto časti a tiež aj preskúmať zákonnosť konania v tejto časti, a to vo vzťahu k oboj žalovaným subjektom v súvislosti ňou tvrdými zásahmi do základných práv a základných ľudských práv zásahom iných zložiek štátnej moci do nezávislosti predstaviteľa súdnej moci, a tým aj k zásahu do nezávislosti súdnictva v súvislosti s uplatňovanou nemajetkovou ujmou. Uviedla, že neuniesla ťarchu podaných disciplinárnych návrhov v súvislosti so znížením profesijnej cti a tým aj znížovania mena, povesti a dôveryhodnosti súdnictva, postavením sa pred disciplinárny senát a musela sa vzdať funkcie sudkyne, čo je nenapraviteľné. Nemala ani 62 rokov, keď bola prinútená vzdať sa funkcie sudcu. Uvedené malo pre ňu vplyv na zníženie príjmu, čo k rozhodnému dňu predstavovalo 90 000 eur. Podanie návrhov na disciplinárne konania otriasli nielen jej rodinou, ale neprijemné to bolo aj pred kolegyňami. Závažnosť zásahov bola znásobená tým, že sa zasiahlo do sudcovskej nezávislosti a princípov právneho štátu a ústavných zásad. Zodpovednostné subjekty zasiahli do jej profesijnej cti a dôstojnosti podaním disciplinárnych návrhov voči predstaviteľke súdnej moci, ktorá počas 22 rokov výkonu funkcie sudkyne nestála ani jedenkrát pred disciplinárnym senátom pre previnenie z dôvodu porušenia sudcovských povinností. Aj v danej veci predsedníčka OS BA I pre ústavný súd sa vyjadrila, čo aj konštatoval ÚS SR v náleze č.k. III. ÚS 332/2010-31 zo dňa 18.01.2011, že predmetné konanie je poznačené priedaňmi, čo možno považovať v danej veci za objektívny priedaň. Napokon ÚS SR nezisťuje pri zistení zbytočných priedaňov, či ide o subjektívny priedaň alebo objektívny priedaň. Vyššie uvedené vzdanie sa funkcie sudkyne sa nedá peniazmi odškodniť, len zmierniť. Ujma, ktorá jej vznikla podaním disciplinárnych návrhov sa nedá peniazmi odškodniť, len zmierniť. Konštatovanie súdom o nesprávnom úradnom postupe a zásahu ostatných zložiek štátnej moci do nezávislosti predstaviteľa súdnej moci nie je pre ňu postačujúce. Zástupcovia žalovaných týmito vyjadreniami zrejme nevedia a nepoznajú,

čo je to dôstojnosť, vážnosť, spoločenské postavenie v štáte, keď spomínajú 30% či 50 % zníženie platu navrhovaných v disciplinárnom opatrení. Tvrdenie žalovaných, že uplatňovaná výška nemajetkovej ujmy 50 000 eur je vyššia ako umožňuje zákon o odškodnení obetí trestných činov považovala za nekvalifikované, nakoľko v danej veci je nutné aplikovať Dohovor a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru, pretože podľa čl. 144 ods. 2, 5 Ústavy SR tento Dohovor má prednosť pred zákonmi SR (a je aj v praxi súdov uplatňovaný - čl. 7 ods. 2, 5 Ústavy SR) a obmedzená výška nemajetkovej ujmy zákonom SR nenapĺňa ustanovenia Dohovoru a jeho Protokolov o primeranom zadostučinení. Uplatňovaná nemajetková ujma je v porovnaní so súdnou praxou v analogických veciach nízka a jej namietanie žalovanými je v rozpore s rozhodovacou činnosťou súdov, teda v danom prípade ide o porušenie práva na súdnu ochranu (III. US 192/06). Napr. v analogickej veci Krajského súdu v Bratislave č.k. 2Co 363/2011-211 z 12.06.2013 (vec Okresného súdu Bratislava I, č.k. 11C 101/2009-171 z 30.05.2011). Vo vzťahu k tvrdeniam žalovanej 2/ o nemožnosti spôsobenia škody, keďže nemá rozhodovaciu právomoc, poukázala na ust. § 18 a § 19a O.s.p., podľa ktorého všeobecná právna úprava právnických osôb sa týka akýchkoľvek subjektov, teda aj tých, ktoré vznikli na základe zákona ako je žalovaná 2/. Tvrдила, že chyby nečinnosti, nezrozumiteľnosti pri svojej činnosti v danej veci sa nedopustila, čo potvrdil aj odvolací súd 2 krát vo svojich rozhodnutiach a nakoniec v rozhodnom období (vzhľadom na skutok v návrhoch na disciplín, konanie) aj ÚS SR. Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, v nečinnosti, v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré malo za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia ESLP, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia ÚS SR o ústavnej sťažnosti, ktorým ÚS SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, čo v danom prípade sa nestalo. Práve naopak, za rozhodné obdobie ÚS SR na základe ústavnej sťažnosti Uznesenie II. ÚS 183/2013 z 19.03.2013 vyslovil, že nedošlo k prieťahom a ústavnú sťažnosť účastníka konania z tohto dôvodu odmietol. Pasívne legitimovaným subjektom v konaní o náhradu škody spôsobenej pri výkone k verejnej moci orgánmi verejnej moci je v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. štát, potom analogicky je štát pasívne legitimovaný aj v konaní o ochranu osobnosti za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobkyne ako fyzickej osoby aj ako predstaviteľky súdnej moci orgánmi verejnej moci pri výkone tejto moci. Rovnako analogicky pri uplatňovaní takéhoto nároku koná za štát Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Povinnosťou súdu bolo posúdiť uplatnený nárok aj podľa ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. (Uznesenie NS SR 6 Cdo 149/2011 z 26.09.2012). Súd prvej inštancie tvrdil, že nesúlad s ústavou nebol vyslovený a nebol dôvod aby súd rozhodoval contra legem.

7. Na základe uvedeného žiadala, aby odvolací súd výrok I rozhodnutia súdu prvej inštancie (návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) C.s.p.) zmenil vo vzťahu k obom žalovaným a vyslovil, že podanými návrhmi na disciplinárne konanie voči žalobkyni bolo Ministrom spravodlivosti SR a Verejným ochrancom práv zasiahnuté do nezávislosti predstaviteľa súdnej moci, a tým aj k zásahu do nezávislosti súdnictva, došlo k zásahu do profesijnej cti žalobkyni. Zároveň aby uložil žalovanej 1/ povinnosť zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 50 000 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, alebo vyslovil, že žalovaná 2/ je povinná zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 50 000 eur z titulu nemajetkovej ujmy do 15 dní od právoplatnosti rozsudku alebo rozhodol, že žalované 1/, 2/ sú povinné spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 50 000 eur, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, alebo aby zrušil výrok I rozhodnutia súdu prvej inštancie a vec vrátil v časti zrušenia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Ďalej žiadala, aby odvolací súd zmenil výrok II rozhodnutia súdu prvej inštancie a rozhodol, že žalovaná 1/ je povinná zaplatiť žalobkyni 31 790 eur s 8,3 % úrokom z omeškania od 07.02.2015 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, alebo žalovaná 2/ je povinná zaplatiť žalobkyni 31 790 eur s 8,3 % úrokom z omeškania od 07.02.2015 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, alebo žalovaná 1/ a žalovaná 2/ sú povinné spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni 31 790 eur s 8,3 % úrokom z omeškania od 07.02.2015 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, alebo aby výrok II rozhodnutia súdu prvej inštancie zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil ďalšie konanie, alebo prerušil konanie do rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III, č.k. Cpr/4/2016-113 z 29.03.2018 podľa § 164 C.s.p. Žiadala, aby odvolací súd zmenil výrok II rozhodnutia súdu prvej inštancie aj časti súdu prvej inštancie týkajúci sa škody na starobnom dôchodku za obdobie od do 30.04.2017 vo výške 14 580 eur (t.j. za 27 mesiacov) z titulu nevyplateného odchodného s 8,3 % úrokom z omeškania od 01.11.2015 do zaplatenia a ďalej vyplácal žalobkyni škodu na starobnom dôchodku mesačne vo výške 540 eur od 01.05.2017 až do úmrtia žalobkyne, splatných vždy do 8. dňa v

mesiaci, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, a rozhodol, žalovaná 1/ je povinná zaplatiť žalobkyni škodu na starobnom dôchodku za obdobie od 01.02.2015 do 30.4.2017 vo výške 14 580 eur (t.j. za 27 mesiacov) z titulu nevyplateného odchodného s 8,3 % úrokom z omeškania od 01.11.2015 do zaplataenia a ďalej vyplácal žalobkyni škodu na starobnom dôchodku mesačne vo výške 540 eur od 01.05.2017 až do úmrtia žalobkyne, splatných vždy do 8. dňa v mesiaci, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, alebo žalovaná 2/ je povinná zaplatiť žalobkyni škodu na starobnom dôchodku za obdobie od 01.02.2015 do 30.04.2017 vo výške 14 580 eur (t.j. za 27 mesiacov) z titulu nevyplateného odchodného s 8,3 % úrokom z omeškania od 01. 11. 2015 do zaplataenia a ďalej vyplácal žalobkyni škodu na starobnom dôchodku mesačne vo výške 540 eur od 01.05.2017 až do úmrtia žalobkyne, splatných vždy do 8. dňa v mesiaci, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, alebo žalovaná 1/ a žalovaná 2/ sú povinné spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni škodu na starobnom dôchodku za obdobie od 01.02.2015 do 30.4.2017 vo výške 14 580 eur (t.j. za 27 mesiacov) z titulu nevyplateného odchodného s 8,3 % úrokom z omeškania od 01.11. 2015 do zaplataenia a ďalej vyplácal žalobkyni škodu na starobnom dôchodku mesačne vo výške 540 eur od 01.05.2017 až do úmrtia žalobkyne, splatných vždy do 8. dňa v mesiaci, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, alebo aby rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil v tejto časti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Ďalej žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III zmenil tak, že žalovaná 1/ je povinná zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 100% v sume 90 eur (pozostávajúcich zo zaplataeného súdneho poplatku za návrh 20 eur, za odvolanie vo výške 20 eur za odvolanie a tlač žaloby, odvolania a dôkazných listín vo výške 50 eur).

8. K odvolaniu žalobkyne sa žalovaná 1/ vyjadrila podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 08.02.2019 a poukázala na konanie vedené na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 11Cpr 4/2016, v ktorom si žalobkyňa uplatňovala mzdový nárok (na vyplatenie odchodného) od totožnej žalovanej 1/ a iného žalovaného 2/ - Okresný súd Bratislava I. V danej veci je zrejmé, že v uvedených súdnych konaniach nemožno konštatovať tak totožnosť strán sporu (na strane žalovanej vystupujú čiastočne iné subjekty), ako ani totožnosť predmetu konania vymedzeného petítom žalôb. Celkom zjavný je aj nesúladi skutkových okolností tvrdených žalobkyňou v uvedených konaniach, kedy v konaní vedenom na OS BA III pod sp. zn. 11Cpr 4/2016 tvrdí, že sa zaplataenia domáha z titulu porušenia ustanovení zákona č. 385/2000 Z. z. zo strany osobného úradu žalobkyne a v tomto konaní tvrdí, že sa uplatnených nárokov domáha z titulu nesprávneho úradného postupu ministra spravodlivosti SR a verejnej ochrankyne práv. Je pravdou, že na existenciu súdneho konania vedeného na OS BA III pod sp. zn. 11Cpr 4/2016 upozorňovala, avšak nie z dôvodu, že by mala za preukázanú existenciu prekážky litispendencie, ale z dôvodu, že žalobkyňa neodôvodnene vyvoláva niekoľko súdnych konaní, v ktorých si uplatňuje viacmenej totožné nároky a to na podklade iných tvrdených skutočností, z čoho bolo možné v tomto konaní jednoznačne vyvodit' záver o nedostatku príčinnej súvislosti medzi namietaným nesprávnym úradným postupom a uplatnenou náhradou škody. Námietka žalobkyne o prekážke litispendencie tak v zmysle vyššie uvedeného nemôže obstáť. Žalobkyňa navrhovala prerušenie konania z dôvodov podľa § 162 ods. 1 písm. a) a b) C.s.p., v zmysle ktorých súd konanie preruší, ak a) rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť, b) pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na začatie konania. Ako uviedla na pojednávaní dňa 26.10.2018, pre rozhodnutie o podanej žalobe nebolo potrebné vyriešiť žiadnu otázku, ktorú by nebol oprávnený riešiť súd prvej inštancie a zároveň neboli splnené ani podmienky na konanie o súlade právnych predpisov. Vzhľadom na predmet konania (nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.) bolo pre rozhodnutie vo veci potrebné vyriešiť otázku, či tu existuje namietaný nesprávny úradný postup, či žalobkyni vznikla škoda/nemajetková ujma a či jej vznik je v príčinnej súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom. V konaní sa tak neponúkala žiadna otázka, ktorú by súd nebol oprávnený riešiť a neexistoval ani dôvod obrátiť sa na Ústavný súd SR. Navyše žalobkyňou tvrdené skutočnosti o zásahoch výkonnej moci do súdnej moci sa nedotýkali posudzovania podmienok vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu. Akékoľvek nároky spojené s jej disciplinárnym stíhaním (pokiaľ namieta porušenie jej základných práv) mala a mohla riešiť podaním individuálnej ústavnej sťažnosti v rozhodnom čase. V časti námietok o nesúlade ust. § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. s Dohovorom poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.07.2018, sp. zn. 3Cdo 19/2018, v zmysle ktorého zavedenie maximálnej hranice náhrady nemajetkovej ujmy „je pokračovaním už v nastolenom trende legislatívnych úprav pod vplyvom rozhodnutí ESLP.“ Ak ide o legislatívnu reflexiu rozhodovacej činnosti ESLP je zrejmé, že uvedené ustanovenie nemôže byť nesúladi s Dohovorom, ktorého priamou aplikáciou sa ESLP zaoberá. Navyše súd prvej inštancie sa výškou náhrady nemajetkovej ujmy resp. jej prípadným

zákoným obmedzením ani nezaoberal (k aplikácii § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. ani nepristúpil), keď žalobkyňa nepreukázala už vznik samotnej nemajetkovej ujmy. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie postupoval správne, ak s poukazom na čl. 8 a 17 C.s.p. návrh na prerušenie konania vyhodnotil ako neefektívnu obštrukciu a zamietol ho. Vo vzťahu k námietkam žalobkyne proti výroku II rozhodnutia súdu prvej inštancie uviedla, že aj v tejto časti námietok žalobkyne proti meritórnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie problém identifikovať, v čom súd prvej inštancie pochybil, ak konštatoval neexistenciu nesprávneho úradného postupu, nepreukázanie vzniku škody/nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti. Žalobkyňa v konaní požadovala od súdu, aby na seba prevzal právomoc disciplinárneho súdu a urobil sám závery o tom, či podané návrhy na začatie disciplinárneho konania boli/neboli dôvodné. V tomto smere žalobkyňa pomerne rozsiahlo argumentovala okolnosťami súdneho konania, v súvislosti s ktorým boli návrhy na začatie disciplinárneho konania podané a robí tak aj v podanom odvolaní. Tieto skutkové tvrdenia však neboli pre rozhodnutie vo veci relevantné, relevantným bol iba záver disciplinárneho konania v spojení so skutočnosťou, že žalobkyňa vlastným konaním neumožnila, aby disciplinárny súd vyhlásil meritórne rozhodnutie. Vzhľadom na uvedené považovala za nerelevantnú (rozsiahlu) argumentáciu žalobkyne v odvolaní o tom, čo bolo obsahom podaných návrhov. Naďalej zotrvala na závere, že žalobkyňa nepreukázala existenciu nesprávneho úradného postupu ako základnej podmienky pre vznik nároku na náhradu škody a už z toho dôvodu bolo potrebné žalobu zamietnuť. Ako správne skonštatoval súd prvej inštancie, žalobkyňa nepreukázala akékoľvek porušenie povinností zo strany uvedených orgánov, resp. porušenie konkrétneho právneho predpisu. Napriek tejto skutočnosti sa súd prvej inštancie venoval aj otázke nepreukázania vzniku nemajetkovej ujmy žalobkyňou. V tejto súvislosti a aj s ohľadom na tvrdenia žalobkyne prednesené v odvolaní zdôraznila, že predmetom konania bol nárok na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. a nie nárok na ochranu osobnosti v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Tejto skutočnosti nasvedčuje nielen podaná žaloba ale aj žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorú žalobkyňa doručila orgánom konajúcim v mene žalovanej a ktoré tento nárok s poukazom na nesplnenie podmienok v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. vyhodnotili ako nedôvodný. Ak by aj predmetom konania bol nárok na ochranu osobnosti, potom by tento bolo nevyhnutné vyhodnotiť rovnako ako nedôvodný, keďže nedošlo k žiadnemu neoprávnenému zásahu do práv žalobkyne (podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania je oprávnenie vyplývajúce zo zákona) a zároveň žalobkyňa nevyprodukovala žiaden dôkaz, ktorým by vznik nemajetkovej ujmy, ktorej náhradu by bolo navyše nevyhnutné poskytovať v peňažnej podobe, preukázala. Záverom sa jej javilo dôležité vo vzťahu k námietke o nevykonaní navrhovaného dokazovania uviesť, že strany v konaní majú právo navrhovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak posúdenie návrhov a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania aj vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo 99/2011, 2Cdo 141/2012, 5Cdo 251/2012, 6Cdo 36/2011). Súd teda nie je viazaný návrhmi na vykonanie dokazovania a nie je povinný ani vykonať všetky navrhované dôkazy. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával všetky stranou navrhované dôkazy alebo vykonával iné dôkazy na riadne zistenie skutkového stavu, a tento svoj postup riadne odôvodnil nezakladá odvolacie dôvody tak, ako to uvádza žalobkyňa. Na základe vyššie uvedeného mala za to, že napadnutý rozsudok je vecne správny a zákonný, nakoľko v danej veci nedošlo k preukázaniu kumulatívneho naplnenia podmienok pre vznik nároku na náhradu škody/nemajetkovej ujmy, z dôvodov ktorých bola žaloba nedôvodná vo vzťahu k obom žalovaným. Preto žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p., ako vecne správny potvrdil.

9. Žalovaná 2/ sa k odvolaniu žalobkyne vyjadrila podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 20.02.2019 a uviedla, že odvolanie žalobkyne nepovažuje za dôvodné. Súd prvej inštancie správne posúdil nároky žalobkyne podľa ust. zákona č. 514/2003 Z.z. a po dôkladnom ustálení skutkového stavu ustálil, že nie je splnená ani jedna z podmienok vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Rovnako súd prvej inštancie postupoval správne, keď zamietol návrh žalobkyne na prerušenie konania podľa ust. § 162 ods. 1 písm. a) a b) C.s.p., ako aj správne rozhodol o nároku na náhradu trov konania. Zároveň dodala, že v konaní nie je pasívne legitimovaným subjektom, nakoľko verejný ochranca práv nemá právomoc zastupovať Slovenskú republiku v konaní o náhradu škody.

10. K vyjadreniu žalovanej 1/ sa žalobkyňa vyjadrila podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 10.06.2019 a uviedla, že v zmysle čl. 11 ods. 3 C.s.p. sa v súčasnosti nehlási k svojej profesii. Vyjadrenie žalovanej 1/, že neodôvodnene vyvolávala niekoľko súdnych sporov považovala za nekvalifikované, v rozpore s Čl. 12 ods. 4, Čl 46 ods. 1 Ústavy SR ale aj za ďalší zásah do jej základných ľudských práv, súkromia a rodiny, profesijnej cti nielen v zmysle §11 a nasl. Obč. zák., ale aj dobrého mena súdnictva a povesti. Podaním zo dňa 13.05.2018 doručila súdu osobne, podanie o neplatnosť skončenia pracovného

pomeru. Podanie bolo adresované OS II, kde bolo aj podané. Uvedením spisovej značky aj 11Cpr 4/2016 - OS III naznačila súdu, potrebu pripojenia spisu aj 11Cpr 4/2016 - OS III. Aj napriek následnému čiastočnému späťvzatiu žalobného návrhu pred OS III, v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie absentuje argumentácia súdu ako sa vysporiadalo s otázkou zániku právneho vzťahu žalobkyne so štátom. Ide o podstatnú a relevantnú právnu skutočnosť, ktorá spôsobuje z dôvodu nedostatočného zdôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie porušenie jej práva na spravodlivé súdne rozhodnutie, porušenie základného práva na súdnu ochranu (III. ÚS. 260/07 bod 2 z 13.12.2007). Ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti vyslovil, že všeobecný súd je povinný interpretovať a aplikovať ustanovenia civilného kódex, prípadne iných všeobecne záväzných právnych predpisov alebo s vecou súvisiacich právnych aktov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, či práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 2 Dohovoru. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť uvedené práva bez zákonného podkladu. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať v zmysle čl. 2, 3, 6, 7, 16 Civilného sporového poriadku a vykladať ustanovenia zákona v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov. Aj keď ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní viedli k rozhodnutiu, ale je kontrolou zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou a medzinárodnými zmluvami nielen o ľudských právach a základných slobodách, ale aj s medzinárodnými zmluvami v zmysle čl. 7 ústavy. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu SR vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06). Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len vtom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (napr. II. ÚS 85/06). Nebolo jej jasné, či súd sa vysporiadal a ako sa vysporiadal s napadnutím neplatného právneho úkonu- formálne vzdanie sa sudkyne. To neznamena len posúdiť uplatnený nárok podľa § 11 a nasl. obč. zák., či zákona č. 514/2003 Z.z. ale ňou uplatnený nárok v zmysle zdôvodneného zásahu do jej základných ľudských práv, ako predstaviteľky súdnej moci podaním návrhom na disciplinárne konanie, hoci konala v súlade so zákonom, ústavou, právoplatnými uzneseniami odvolacích súdov, ktorými bola viazaná. Ako sudkyňa všeobecného súdu nebola viazaná rozhodnutím ústavného súdu, ktorý v odôvodnení sťažnostnej veci účastníka, ktorý inicioval disciplinárne konanie, rozhodol nezákonne (zdôvodnené v žalobe a vyjadreniach), (napr. judikatúra ESLP - rozs. vo veci J. v O. zo dňa 06.12.2007 rozhodol, že vzájomne si odporujúca judikatúra vnútroštátneho najvyššieho súdu predstavuje porušenie Dohovoru o ochrane ľudských práv). Protizákonným rozhodnutím ústavného súdu, navyše nie v občiansko-právnej ale sťažnostnej veci, nebola viazaná. Ide o porušenie princípu právnej istoty, ktorý je zahrnutý v niekoľkých článkoch Dohovoru a tvorí jeden zo základných elementov právneho štátu (pozri, C. C., J. E. G., Č.. XXXXX/XX, M.. XX, Q. XXXXX-XXX). Sám ústavný súd v tejto istej veci, tohto istého účastníka, rozhodol opačne, v súlade so zákonom, že vo veci nebol spôsobený zbytočný prieťah. V súvislosti s týmto rozsudkom ESLP upozornila na judikatúru Ústavného súdu SR týkajúcu sa predvídateľnosti a princípu, že v rovnakých podmienkach sa musí dať rovnaká odpoveď. Podľa ústavného súdu je diskriminačný taký postup, ktorý „rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť.“ (napr. nálezy II.ÚS 159/07, III. ÚS 328/05, IV. ÚS 88/07). K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty (čl.1 ods. 1 ústavy, napr. PL. ÚS 36/95), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. m.m. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. US 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. Za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť (mutatis mutandis PL.ÚS 21/00 a PI. ÚS 6/04). Pravidlo, kto sa chce odchyliť od súdneho precedentu alebo ustálenej judikatúry, musí pre odklon uviesť dostatočný dôvod (a teda nesie bremeno argumentácie) je považované za jedno zo základných pravidiel racionálnej právnej argumentácie (napr. ALEXY, R.: A Theory of Legal Argumentation. A Theory of Rational Discourse as Theory of Legal Justification. Oxford: Clarendon Press, 1989, s 277 -278). Vo vzťahu k tvrdeniu žalovanej 1/, že pre rozhodnutie o podanej žalobe nebolo potrebné vyriešiť žiadnu otázku, ktorú by nebol oprávnený riešiť súd prvej inštancie a zároveň neboli splnené ani podmienky na konanie o súlade právnych predpisov, uvedené považovala za nesprávne. Predmetom konania nebol len nárok na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z., ale aj nemajetková ujma v súvislosti so zásahom do základných ľudských práv predstaviteľky

súdnej moci tak, ako to súdu prvej inštancie zdôvodnila. K zásahu do jej základných ľudských práv, k znížovaniu dobrého mena a povesti súdnictva, žiadala, aby odvolací súd vypočul vyjadrenie zákonnej sudkyne v zvukovom zázname z pojednávania konaného dňa 26.10.2018. V časti námietok o nesúlade ust. § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. s Dohovorom, ktoré podľa žalovanej 1 / je nastolením trendu pod vplyvom rozhodnutí ESLP sa netýka zásahov do základných ľudských práv predstaviteľa súdnej moci, ani zásahov do základných ľudských práv, súkromia a rodiny žalobkyne ako súkromnej osoby. K tvrdeniu, že vlastným konaním neumožnila, aby disciplinárny súd vyhlásil meritórne rozhodnutie uviedla, že podľa ústavy ako aj Dohovoru platí prezumpcia nevinný. Čl. 6 ods. 2 Dohovoru hovorí, že každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom. Vzťahuje sa však aj na občianskoprávne veci, ktoré zákon považuje za „trestné“, tak ako je to aj v prípade disciplinárnych konaní pred stavovskými orgánmi. Tvrdenie žalovanej 1/, že predmetom konania bol len nárok na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. a nie nárok na ochranu osobnosti (hoci žalobkyňa si uplatnila aj zásah do základných ľudských práv nielen v zmysle § 11 a nasl. Obč. zák.) čomu má podľa žalovanej nasvedčovať žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, považovala za nekvalifikované.

11. K vyjadreniu žalobkyne sa žalovaná 1/ vyjadrila podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 23.07.2019 a uviedla, že nepovažuje za potrebné sa vo veci ďalej vyjadrovať.

12. Žalovaná 2/ sa k vyjadreniu žalobkyne vyjadrila podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 05.08.2019 a uviedla, že zotrváva na svojej doterajšej argumentácii, majúc za to, že v konaní nie je pasívne legitiovaná.

13. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov podaného odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je podané dôvodne.

14. Vo vzťahu k žalobkyňou uvedenému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a) C.s.p. (neboli splnené procesné podmienky), ktorý odôvodňovala prekážkou začatého konania, odvolací súd uvádza. O prekážku veci začatej ide vtedy, keď v neskoršom konaní ide o ten istý nárok, o ktorom už bolo skôr začaté iné konanie, ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Konanie sa týka tých istých osôb aj vtedy, keď majú rovnaké osoby v rôznych súdnych konaniach rozdielne procesné postavenie (v jednom konaní vystupujú ako žalobcovia, v druhom ako žalovaní). Konanie sa týka tých istých osôb aj vtedy, keď v neskôr začatom konaní vystupujú právni nástupcovia osôb, ktoré sú alebo boli účastníkmi skôr začatého konania. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak v konaní ide o rovnaký nárok, ktorý je vyvodzovaný z rovnakých skutkových okolností. V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 11Cpr/4/2016 si žalobkyňa uplatňuje svoj nárok od totožnej žalovanej 1/ ale aj od iného žalovaného 2/ - Okresný súd Bratislava I, preto nie je daná úplná totožnosť strán sporu. Pričom v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 11Cpr/4/2016 si žalobkyňa uplatňovala nárok na zaplatenie odchodného, ktorý jej mal skutkovo vzniknúť na základe zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich (ďalej len zákon č. 385/2000 Z.z.), na tom základe, že jej splatné odchodné nebolo vyplatené z dôvodu podania návrhu na disciplinárne konanie voči jej osobe. Nakoľko v danom prípade absentuje totožnosť strán sporu vo vzťahu ku konaniu vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 11Cpr/4/2016, nebola daná prekážka litispendencie. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na vyjadrenie žalobkyne na pojednávaní dňa 26.10.2018, na ktorom uviedla, že v tomto konaní sa domáha odchodného titulom náhrady škody, pričom v konaní vedenom pod sp.zn.18C/136/2005 sa domáha odchodného iným titulom. Prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, tak odvolací súd nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

15. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia sa odvolací v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožnil s odôvodnením rozhodnutia prvoinštančného súdu. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. S odôvodnením

rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadruje sa len k odvolacím námietkam odvolateľky.

16. K námietke odvolateľky, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods.1 písm. h/ C.s.p.) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie v posudzovanej veci nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené.

17. Odvolací súd posudzujúc, či súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci aplikoval na zistený skutkový stav správnu právnu normu zdôrazňuje, že súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou nároku, tak ako ho uviedla v žalobe žalobkyňa, nakoľko základom súdneho rozhodnutia sú právne závery, ktoré súd vyvodil zo skutkových vymedzení nároku žalobkyne v žalobe. Zo skutkového vymedzenia žaloby žalobkyňou odvolací súd zistil, že žalobkyňa dôvodnosť uplatňovaných nárokov odvodzovala od návrhu na začatie disciplinárneho konania, ktoré voči jej osobe doručila žalovaná 1/ dňa 12.11.2014 disciplinárnemu senátu Najvyššieho súdu SR a návrhu na začatie disciplinárneho konania voči jej osobe doručenom žalovanou 2/ dňa 13.11.2014 disciplinárnemu senátu NS SR, pričom v súvislosti s uvedeným disciplinárnym konaním mala žalobkyňa vzniknúť škoda a nemajetková ujma. Žalobkyňa skutkovo nevymedzila rozhodujúce (konkrétne) právne skutočnosti, ktorými by odôvodňoval svoj nároky podľa ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Vzhľadom k uvedenému možno konštatovať, že súd prvej inštancie rozhodujúc o nároku žalobkyne na nemajetkovú ujmu vychádzajúc zo skutkového vymedzenia žaloby žalobkyňou, na tvrdený a zistený skutkový stav správne aplikoval ust. zákona č. 514/2003 Z.z. a uvedený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy posudzoval v súlade s ust. citovaného zákona. Nakoľko úlohou súdu je spomedzi viacerých právnych noriem vybrať správnu právnu normu, ktorá na právny vzťah účastníkov dopadala, preto aplikácia zákona č. 514/2003 Z.z. na žalobkyňou uvádzaný skutkový stav je dôvodnou.

18. Vo vzťahu k záverom súdu prvej inštancie o nepreukázaní existencie nesprávneho úradného postupu, odvolací súd uvádza. Z obsahu návrhu na začatie disciplinárneho konania podaného žalovanou 2/ vyplýva, že tento návrh zdôvodnila tým, že žalobkyňa spôsobila zbytočné prietahy v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I sp.zn. 18C/ 377/2004 v období od 09.08.2011 do 10.07.2014. Žalovaná 1/ podala návrh na začatie disciplinárneho konania voči žalobkyňi, dôvodiac tým, že žalobkyňa neuskutočnila žiadne úkony smerujúce k prerokovaniu a rozhodnutiu veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I sp.zn. 18C/377/2004, a to najmenej za obdobie od 21.09.2012 do 05.08.2014. Z uvedeného je zrejším, že návrhy na disciplinárne konanie voči žalobkyňi podané žalovanými boli zdôvodnené tým, že žalobkyňa nekonala vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I sp.zn. 18C/377/2004, a to v období od 09.08.2011 do 09.08.2014. I keď žalované v odôvodnení svojich návrhov poukazovali na nález Ústavného súdu SR č. III ÚS 332/2010-31 z 18.01.2011 tento odkaz bol len v súvislosti s tým, že žalobkyňa bola upozornená na neefektívnosť konania vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 18C/377/2004. Vychádzajúc z toho, že návrh na disciplinárne konanie možno podať do jedného roka odo dňa, keď sa orgán oprávnený podať návrh dozvedel o disciplinárnom previnení, najviac však do troch rokov odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia, a ak ide o disciplinárne previnenie, ktorého sa sudca dopustil zavineným konaním, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, najneskôr do piatich rokov odo dňa spáchania tohto disciplinárneho previnenia, podanie návrhu na disciplinárne konanie voči žalobkyňi žalovanými 1/ a 2/ malo oporu v zákone. V disciplinárnom konaní sudca, proti ktorému sa disciplinárne konanie vedie, a orgán, ktorý návrh na začatie disciplinárneho konania podal, sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr na ústnom pojednávaní. Disciplinárny senát môže vykonať aj také dôkazy, ktoré nie sú navrhnuté. Možno tak konštatovať, že postup žalovaných bol plne legitímny a zákonný, nakoľko boli oprávnené podať návrh na začatie disciplinárneho konania voči žalobkyňi. Pričom preukázanie

dôvodnosti návrhu na začatie disciplinárneho konania voči žalobkyni ako aj obrana žalobkyne voči podanému návrhu, mali byť predmetom disciplinárneho konania. Ak žalobkyňa mala za to, že návrhy na disciplinárne konanie voči jej osobe sú podané nedôvodne, tak ako obsiahle argumentovala v podanom odvolaní, uvedenú argumentáciu bolo potrebné použiť v disciplinárnom konaní. S ohľadom na to, že žalobkyňa už dňa 19.07.2014 mala vedomosť o rozhodnutí ÚS SR sp.zn. II. ÚS 182/2013-9 zo dňa 19.03.2013, v ktorom odôvodnil, že vo veci sp.zn. 18C/377/2004 nejde o zbytočný prietah a tieto isté dôvody, o ktoré oprel ÚS SR svoje rozhodnutie, trvali vo veci až do 17.10.2014, a že k odpadnutiu prekážky došlo až nálezom ÚS SR PL ÚS 7/2014-9 zo dňa 26.03.2014, nie je zrejмый dôvod, prečo žalobkyňa uvedenú argumentáciu nepoužila v disciplinárnom konaní a skôr ako disciplinárny senát mohol o návrhu rozhodnúť, vzdala sa funkcie sudcu. Následkom vzdania sa funkcie žalobkyňou bolo totiž zastavenie disciplinárneho konania voči jej osobe, nemožno tak prejedikovať, ako by vo veci disciplinárny senát rozhodol, či by došiel k záveru, že disciplinárne návrhy žalovaných 1/ a 2/ voči žalobkyni boli podané dôvodne alebo nie. Vzhľadom k uvedenému nepovažoval odvolací súd za potrebné vyjadrovať sa k rozsiahlej odvolacej argumentácii žalobkyne, ktorou poukazovala na správnosť postupu v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 18C/377/2004. Vychádzajúc tak z toho, že právny účinok nesprávneho úradného postupu predpokladá splnenie podmienok zisťovaných v poradí, ktoré je právne relevantné: 1. postup, 2. úradný a 3. nesprávny, možno konštatovať, že postup žalovanej 1/ a žalovanej 2/ bol postupom v súlade so zákonom (§120 ods. 2 písm. a) a c) zákona č. 385/2000), nakoľko boli oprávnené podať návrh na disciplinárne konanie voči žalobkyni.. Takýto postup nemožno považovať za vybočenie orgánu verejnej moci z medzí ustanovených Ústavou SR a odklonu správania určeného orgánu verejnej moci zákonom, ani za nedovolený zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Možno tak súhlasiť so závermi súdu prvej inštancie, že v prejednávanej veci absentuje preukázanie existencie nesprávneho úradného postupu, ako základnej podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, preto súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí dospel k správne právnemu záveru, že žaloba je v tomto prípade neopodstatnená. Odvolací súd vychádzajúc z toho, že v konaní nebolo preukázané splnenie už prvej podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a to existencia nesprávneho úradného postupu, neskúmal ostatné podmienky zodpovednosti za škodu.

19. Vo vzťahu k námietkam žalobkyne, že jej súd prvej inštancie nesprávnym úradným postupom znemožnil uskutočňovať jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, odvolací súd uvádza. Porušenie práva na spravodlivý proces znamená znemožnenie strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho konania, ktoré zaviniel súd svojim procesným postupom v rozpore so zákonom, spravidla vždy účastníkovi konania odnímajú možnosť konať pred súdom, pretože mu bránia v realizácii tých procesných práv, ktoré C.s.p. priznáva na účelne uplatnenie alebo bránenie práva proti druhému účastníkovi. Vydanie zmätočného rozhodnutia bez ďalšieho nemá svoje právne opodstatnenie, a preto je vždy nevyhnuté takéto rozhodnutie zrušiť najmä z hľadiska ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Dôvodnosť uvedeného odvolacieho dôvodu žalobkyňa odvodzovala od toho, že sa súd prvej inštancie nepokúsil o zmier medzi stranami sporu. Z obsahu vyjadrení žalovaných k žalobe je zrejмым, že žalobu žalobkyne považovali v celom rozsahu ako nedôvodnú. Nakoľko žalobkyňa na pojednávaní dňa 26.10.2018 uviedla, že na žalobe trvá a rovnako aj žalované uviedli, že trvajú na nedôvodnosti žalobkyňou uplatneného nároku, možno uviesť, že zmier nebol ani reálnym. K dohode mohlo dôjsť aj pred podaním žaloby, a to už po doručení návrhu na predbežné prejednanie nároku, k čomu však nedošlo. Ako nedôvodné vyhodnotil odvolací súd aj námietky žalobkyne, že súd prvej inštancie vo veci nevykonal predbežné prejednanie sporu. Odvolací súd uvádza, že je na subjektívnom rozhodnutí súdu, či vo veci nariadi predbežné prejednanie sporu, nakoľko zmyslom a účelom predbežného prejednania sporu je najmä vyjasnenie si sporných bodov prejednávanej veci.

20. Vo vzťahu k námietkam odvolateľky, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) C.s.p.) odvolací súd uvádza, že súd rozhoduje o tom, ktoré dôkazy vykoná, pričom nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy (§ 120 ods. 1 O.s.p., § 185 ods. 1 C.s.p.). Vychádzajúc z obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 26.10.2018 je zrejмым, že žalobkyňa, okrem návrhu na doplnenie dokazovania výsluchom svedka JUDr. Dany Káčerovej, nenavrhlala vo veci ďalšie dokazovanie. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ako aj zo zápisnice z pojednávania zo dňa 26.10.2018 vyplýva, že súd prvej inštancie rozhodol, že

dôkaz výsluchom I.. K. T. nevykoná, a s uvedeným navrhnutým dôkazom sa vysporiadal aj v bode 44 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Z odôvodnenia je zrejmé, že jeho vykonanie nepovažoval za podstatné pre vec samu, majúc za to, že nevykonanie dôkazov navrhnutých stranou nie je postupom, ktorým súd odníma procesnej strane možnosť konať pred súdom. S rozhodnutím nevykonať ďalšie dôkazy ako i s odôvodnením tohto rozhodnutia odvolací súd súhlasí. V prejednávanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dostatočným dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci a ďalšie dokazovanie by bolo skutočne nehospodárne, a to i s poukazom na správne skutkové a právne závery, ktoré súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku prijal. Odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo sporovej strany, aby súd vykonal všetky ňou navrhnuté dôkazy, a aby sa stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana v spore úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami.

21. V podanom odvolaní žalobkyňa uplatnila aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p. majúc za to že konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu (a to tak v prípade, keď bola poskytnutá v užšom rozsahu, ako aj v prípade jej realizácie v širšom než zákonom predpokladanom rozsahu - pozri aj § 160 a komentár k tomuto ustanoveniu), pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu bez splnenia predpokladu uvedeného v článku 16 ods. 2, alebo vypočutie relevantného svedka bez poučenia o práve odoprieť výpoveď), porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami (pozri § 193) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu (pozri § 194 ods. 2). Preskúmaním napadnutého rozhodnutia nemal odvolací súd za preukázané naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu.

22. Vo vzťahu k ostatným námietkam odvolateľky odvolací súd uvádza, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na zostávajúcu odvoláciu argumentáciu odvolateľky odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

23. Na základe uvedeného sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie, na základe ktorých žalobu žalobkyne ako nedôvodnú zamietol.

24. Následne odvolací súd pristúpil k preskúmvaniu odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým zamietol návrhy žalobkyne na prerušenie konania podľa ust. § 162 ods. 1 písm. a) a b) C.s.p.. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie postupoval procesne správne, keď o zamietnutí návrhov žalobkyne na prerušenie konania rozhodoval spolu s rozhodnutím vo veci samej (§ 162 ods.3 C.s.p.).

25. Ustanovenie § 162 C.s.p. <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqge2v6mjwgaxhaylsmftxeylfguytmmq>> vymedzuje obligatórne dôvody pre prerušenie konania na základe rozhodnutia súdu. Postup súdu v intenciách § 162 C.s.p. <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqge2v6mjwgaxhaylsmftxeylfguytmmq>> je výsledkom procesu tvorby jeho vlastného právneho názoru na prejednávanú vec a len v prípade, ak sám dospeje k názoru o potrebe výkladu určitých právnych otázok, prípadne rozhodnutia o určitej právnej otázke v intenciách písm. a), b) alebo c), obligatórne preruší konanie a iniciuje ďalší procesný postup. Pokiaľ k takémuto záveru nedospeje, hoci bol podaný návrh niektorou sporovou stranou, neodníma prípadným zamietnutím návrh na prerušenie konania možnosť sporovej strane konať pred súdom (k tomu porovnaj aj uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo 8/2012 <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=njzwwxzsgaytexzxl5rwi327ha>>).

26. Vo vzťahu k návrhu žalobkyne na prerušenie konania podľa ust. § 162 ods. 1 písm. a) a b) C.s.p. je potrebné vychádzať z toho, že dôvodnosť tohto návrhu na prerušenie konania žalobkyňa odvodzovala s poukazom na čl. 127 ods. 1, 2 ústavy SR v spojení s § 13 ods. 1 písm. d) a h) zákona č. 38/1993 Z.z., majúc za to, že zásahom iných zložiek štátnej moci bolo zasiahnuté do nezávislosti predstaviteľa súdnej moci. Ust. čl. 127 ods. 1 Ústavy SR upravuje postup rozhodovania Ústavného súdu SR o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. V prejednávanej veci žalobkyňa netvrdila ani nepreukázala, že na Ústavný súd SR podala sťažnosť na porušenie svojich základných práv a základných slobôd. Zároveň neobjasnila akú otázku by nemohol súd prvej inštancie v tomto konaní vyriešiť, keďže predmetom tohto konania bolo uplatnenie si nárokov žalobkyne titulom zodpovednosti štátu za škodu. Žalobkyňa v podanom odvolaní opätovne poukazovala na nesprávnosť odôvodnenia podaných disciplinárnych návrhov voči svojej osobe, uvedenú argumentáciu však bolo potrebné použiť v disciplinárnom konaní, nakoľko súd prvej inštancie nemal právomoc posudzovať dôvodnosť podaných návrhov na disciplinárne konanie. Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že samotné podanie návrhu na disciplinárne konanie voči sudcovi automaticky neznamená a neprejudikuje, že sudca a dopustil previnenia (skutku) ktoré mu je kladné za vinu, dôvodnosť návrhu je predmetom riadneho disciplinárneho konanie. Preto ani podanie návrhu na disciplinárne konanie nemožno považovať za zásah do sudcovskej nezávislosti, nakoľko uvedené konanie je v súlade so zákonom. Návrh na prerušenie konania podľa ust. § 162 ods. 1 písm. b) C.s.p. žalobkyňa zdôvodnila tým, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov, dohovoroch o ľudských právach a základných slobôd a jeho dodatkového protokolu, a to či uplatňovaná výška nemajetkovej ujmy sa má posudzovať podľa ust. zákona č. 514/2003 Z.z.. Nakoľko súd prvej inštancie pri prejednávaní nároku žalobkyne zistil absenciu už prvej zákonnej podmienky zodpovednosti štátu za škodu, nebolo potrebným ani pristúpiť ku skúmaniu ostatných podmienok zodpovednosti za škodu, medzi ktoré patrí aj výška škody. Keďže postup súdu podľa ust. § 162 ods. 1 písm. b) C.s.p. je výsledkom vlastného právneho názoru súdu na prejednanú vec, pokiaľ súd nedospeje k záveru, že je dôvod na prerušenie konania, takýmto postupom nedochádza k odňatiu možnosti strane konať pred súdom. Odvolací súd sa tak v plnom rozsahu stotožnil so správnymi závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odôvodnení rozhodnutia, ktorými návrhy žalobkyne na prerušenie konania zamietol.

27. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie (vrátane výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie), ako vecne správne podľa § 387 ods. 2 C.s.p. potvrdil.

28. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. vychádzajú z toho, že v odvolacom konaní mali v plnom rozsahu úspech žalované 1/ a 2/, preto o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že priznal úspešným žalovaným 1/ a 2/, voči neúspešnej žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).